

Jaroslav Kříženecký

MIKI VOLEK

NESPOUTANÝ ŽIVOT KRÁLE ČESKÉHO ROCK AND ROLLU

Miki Volek

Nespoutaný život krále českého rock and rollu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Kříženecký
Miki Volek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Jaroslav Kříženecký

Miki Volek

Nespoutaný život krále českého rock and rollu

OBSAH

Předmluva /11

Seznam textů písní /13

Prolog /15

Z Uherského Hradiště do Prahy (1943–1960) /17

Kočovné dětství /17

Otec nejistý /20

Matka milující – milovaná /25

V patnácti nastálo do Prahy /28

Kluk uhranutý rock and rollem /29

Miki studující /31

Film, nebo konzervatoř /37

Úspěch na parketu /37

Od Crazy Boys k Olympiku (1960–1966) /39

Podle Billa Haleyho /39

Kolektivní vedení /42

Razítka a průšvihy /43
Nejkontroverznější z rockerů /44
Repertoár převzatý, vybavení šílené /46
Sladký život rockerský /52
Dovětek o Crazy Boys a Katapultu /53
Z chlapců hvězdy /53
Barrandovský džob /53
Nedlouhá vojna /56
Posila Olympiku /56
Provokoval vším /58
S Ondrášem, co podotýká /65
Ondráš seriózníma očima /67
Furiantská rivalita /70
Dějinný význam Marešův /71
Dodnes chutná konzerva /73
Další zprávy z tisku /73
Bezproblémová dramaturgie /81
Rád by i něco jiného /81
Srcův letní příspěvek /82
Miki a Pavel /83
Miki a Yvonne /84
Miki a Ringo (Čech) /85
Miki a (nejen) ženy /85
Miki a máma /88
Konečně singl /93
Hvězda s úctou trpěná /95

- Pierre, končím! /97
- S partami „starých“ hvězd (1966–1969) /99**
- Dvacetileté Old Stars /99
- Hostem, kde se dá /100
- Znovu v Semaforu /101
- Na prvním beatovém festivalu /104
- Publicistou a reportérem /105
- Znovuzrození Samuels /106
- Mejdan k pětadvacetinám /113
- Miki u plotny /114
- Ovace na II. československém beatovém festivalu /115
- Mí Poláci mi rozumějí /116
- Ve východoněmeckém kriminále (1969–1970) /119**
- Nevinný výlet /119
- Bdělý soudruh nezaváhal /120
- Štára na hranicích /120
- Rok a půl natvrdo /121
- Náprava prací /122
- Léta nadějí a zklamání (1970–1985) /129**
- Hledání po návratu – dýdžej Miki /129
- Singly zase nadlouho poslední /130
- Angažovaný rocker /132
- V neopakovatelné sestavě /132
- Transit do lepších časů /133
- Načas i zaměstnancem /141
- Nekončící příběh o alkoholu, prášcích ... a trochu i o ženských /142

Ženáč Miki /143
Výživný B-komplex /147
Vánoce s Olympikem /148
Vysokoškolák Miki /149
Ondřej a parodontóza /151
Večery slávy při narozeninách rock and rollu /151
Sally pomohla i Mikimu /159
Zkušenost s jazzovou kapelou /161
Miki a Eva O. /162
Na psychiatrii /162
Bez mámy /163
Dvacetiletý Olympik a bývalý král... /166
První a poslední album /169
Pouť na dno (1986–1996) /177
Pomalou a jistě do záhuby /177
Návštěva spolužačky /178
Fanclub v režii Filipa Menzela /180
Drobná radost /181
Bolestné video /181
Stránka deníku /187
Občas na pódiu /188
Co pořád dělám... /188
Poslední publikum /189
Smutná potkávání, marná pomoc /190
Labutí píseň dozpívali jiní /192
Poslední „královský“ výstup /197

Poslední záběr /198

Poslední rozhovor /198

Zpráva z tisku /199

Epilog /201

Bůh s tebou... /201

Hrob v pohybu i ohrožení /202

Objevné dokumenty /203

Pokus o pamětní desku /204

Písně zůstávají /204

Přílohy /208

Původní reportáž Mikiho Volka /208

Písemná práce I. /216

Písemná práce II. /217

Co řekl Miki Volek o sobě, o lidech, o písních a o jiném /219

Řekli o Mikim Volkovi /225

Diskografie /230

SP a EP desky /230

LP a CD profilová alba a kompilace /235

LP a CD samplery /244

Filmografie /250

Bibliografie /252

Knihy /252

Periodika /253

Předmluva

Dramatický životní příběh zpěváka Mikiho Volka patří mezi ty, které od nepaměti vzrušují a inspirují k úvahám o příčinách a pozadí vzestupů i pádů výjimečného jedince, o vlivu doby, lidí okolo i o předurčenosti člověka samého, o danosti i ovlivnitelnosti jeho osudu. Je to příběh lásky a věrnosti („svě“ hudbě), ctižádosti (být „králem“ a frajerem) i slabosti (ve vůli i volbě metod a cest). Je to také příběh o složitosti a mnohotvárnosti silné talentované osobnosti, za všech okolností usilující býti sama sebou – ve volnosti a svobodě.

Věřím, že jsem v knize shromáždil všechna podstatná fakta a názory týkající se klikaté životní pouti Mikiho Volka tak, aby vás jeho příběh dokázal vzrušit a inspirovat.

Svůj vlastní obraz krále českého rock and rollu si pak už snadno vytvoříte každý sám.

Za pomoc při práci na této knize jsem vděčný řadě lidí. Cenné osobní rozhovory, telefonickou nebo e-mailovou debatu o Mikim Volkovi, případně také dokumenty, články, fotografie a dopisy mi poskytli (v různé míře) lídr Olympiku Petr Janda, spisovatel a hudebník Ondřej Suchý,

A mně se líbí

M. Volek / M. Bukovič

*Já ho potkávám
kam jen se hnu
porazí mě
když neuhnu
valí se dál a kutálí
všude ho dávno poznali*

*Je to třicet let
co se narodil
někdo ho měl rád
jiným krev pil
a já byl z těch, kterým sílu dal
kdykoliv jsem ho potkával*

*A mně se líbí
stejně jako tenkrát před lety
a mně se líbí
za chvíli už bude stoletý
a mně se líbí
chtěl bych žít
a na všechno mít lék
a přežít rockandrollový věk*

*To je nemožná utopie
rock and roll z nás
nikdo nepřezíje
tak aspoň chci
jeho rytmus mít
dokud ho mám
snad budu žít*

fotograf Alois Valenta, kapelník Metropolitan Jazz Bandu Josef Krajník, spisovatel Petr Prouza, hudební kritik Jiří Černý, novinářka Eva Střížovská a Oleg Kapinus, Mikiho pamětnice z dětství v Uherském Hradišti Jiřina Stloukalová, dále Alena Homolková a Milada Sekyrková z archivu Univerzity Karlovy, Radek Diestler z PopMusea Praha, Vojenský ústřední archiv, sběratel, hudební znalec a nadšenec Miroslav Balák. Za zvláštní podporu děkuji Evě Pavelkové, Aidě Brumovské a Tomáši Pilátovi.

Vedle uvedených osobních či institucionálních zdrojů jsem čerpal informace a citace především z filmových dokumentů, z obsáhlého osobního archivu publikovaných časopiseckých a novinových článků, z knih a doprovodných textů hudebních nosičů. Vše je vyjmenováno v částech Filmografie a Bibliografie.

V knize se vyskytují na několika místech slova zvaná vulgární, vzešlá od Mikiho Volka či jiných. Kvůli autenticitě jsem texty nevytečkovával ani jinak neupravoval. Omlouvám se všem, kteří se snad tímto výrazivem budou cítit pohoršeni.

Budu vděčný za každý názor, připomínku nebo doplněk k této knize.

Jaroslav Kříženecký

Brno, 2014–2015
jakrizen@seznam.cz

Seznam textů písní

A mně se líbí

To vám byl čas

Máma pláče (Hang up My Rock and Roll Shoes)

Rána a gól (Shake, Rattle and Roll)

Moje hity (Kansas City)

Fůra chyb

Být či nebýt

Píseň o tichu

Zloděj dobytka (I Must Have Been a Beautiful Baby)

Klára

Tak už to nejde dál

Smutný holič z Liverpoolu

Dědečkův duch

Plakala panna, plakala (The Dipsy Doodle)

Toho dne, kdy utichl pláč (Warm and Tender Love)

Domovnice

Písnička, co se vrací (See You Later, Alligator)

Mně to nedá

Hej, hory, hory

Já hvězdu ti dám (Swinging on a Star)

Můj malej toulavej pes
Jen když dál tě mám (Anyway You Want Me)
Je to kvíz (Lover, Please)
Já ti píšu, Sally (Long Tall Sally)
Hledám, hledám
Má rána jsou známá (Lawdy Miss Clawdy)
Rock'n'roll je jeden
Klesám pod svou váhou
Jen kousek lásky (Send Me Some Lovin')
Sladká Máňa
Mínus nebo plus (Mean Woman Blues)
Neptej se rodičů
Zadkem házej
Řekni mi, lásko
Dlouhý boj (Lonely Blue Boy)

Prolog

Obtěžovala ji hejna much a pach unikající odvedle... Už dlouho tam bylo podezřelé ticho. Proto sousedka přivolala policii a hasiče. Byt v prvním patře otevřeli 14. srpna 1996 dopoledne. Hasiči původně chtěli vniknout dovnitř oknem, ale z nějakého důvodu to nešlo. Proto museli vypáčit dveře. Nadporučík Václav Hradecký z výjezdové skupiny pražské policie našel v posteli mrtvého muže. Tělo se nalézalo v pokročilém stadiu rozkladu. Přivolaný lékař je ohledal, předběžně vyloučil cizí zavinění, přesto nařídil zdravotně bezpečnostní pitvu. Policista dokumentoval situaci náčrtkem...

Kdy opravdu rockandrollový zpěvák Miki Volek zemřel, se už nikdy nedozvíme. Odhad doby, po kterou ležel mrtvý ve vypůjčeném holešovickém bytě, se pohyboval mezi deseti až čtrnácti dny. Tehdy – 1. srpna – byl naposledy viděn živý.

Jako pravděpodobná aktuální příčina jeho smrti se uvádí vykrvácení z jícnových varixů. Měl zničená játra, trpěl depresemi a řadou dalších neduhů.

Ve špinavém zdemolovaném bytě v holešovickém činžáku, který bezdomovci Volkovi před časem půjčil jeden z nemnoha posledních přátel, byla postel jediným kusem nábytku. Z oprýskaných zdí se sypala omítka. Dveřní rámy v pokoji byly vyražené. Topit se dalo jen v malých rezavých starých kamínkách.

Na hromádce leželo všechno, co po něm zbylo. Propadlý doklad o ztrátě občanského průkazu, složenka a tři recepty... Třiapadesátiletý Miki Volek, někdejší král českého rock and rollu, už léta jen bídne přežíval. Postupně prodal úplně všechno, aby měl co jíst... a za co pít...

Byl tragický osud nesmírně talentovaného zpěváka a inteligentního, citlivého, byt' svérázného muže opravdu nevyhnutelný?

Odpovězte si každý sám po přečtení jeho příběhu.

Z Uherského Hradiště do Prahy (1943–1960)

Kočovné dětství

Michael Vítězslav Volek, jak zní zápis v porodní knize uherskohradištské nemocnice, přišel na svět uprostřed druhé světové války, psal se pátek 21. května 1943.

Rodiče – manželé Volkovi – patřili ke středostavovským rodinám. Otec Václav, ročník 1914, syn kováře z Měšic a Dražic z okresu Tábor, absolvent státní reálky v Táboře (1932) a Vojenské akademie v Hranicích, se stal už v roce 1936 armádním důstojníkem z povolání. Prvním působištěm se mu stal 27. pěší pluk v Uherském Hradišti. Zde se seznámil se slečnou Ludmilou Furyovou, svou budoucí ženou. Vzali se 15. října 1939 ve zdejším kostele. Bydleli podle svědeckví pamětníků v Uherském Hradišti nejprve na Mariánském náměstí v domě manželčiných rodičů, který stával v místě nynějšího obchodního domu Magnum. Později se přestěhovali do Šafaříkovy ulice č. p. 492, o čemž už existuje i úřední záznam.

Za okupace po zrušení Československé armády pracoval Václav Volek jako nižší úředník – aktuárský adjunkt na uherskohradištském

okresním úřadě. Ve svém životopise sepsaném v roce 1951 pro vojenské orgány se zmiňuje i o jisté odbojové činnosti:

„Při své funkci kontrolního orgánu pro obhospodařování obuvi, mýdla, kaučuku a odpadků u obecních úřadů a maloobchodníků jsem úmyslně přehlížel závady, které zde vznikly odnímáním zboží trhu, čímž bylo poškozováno hospodářství tzv. protektorátu. Podporoval jsem šest politických vězňů, kteří za okupace pracovali 16 dní na stavební parcele mé manželky v Uherském Hradišti. Nosil jsem jim potravu, zprostředkoval písemný i osobní styk s jejich rodinami a informoval jsem je o situaci ze zahraničního rozhlasu.“

Po obsazení města Rudou armádou se stal velitelem jednoho úseku, kde organizoval a prováděl ochranu před záškodníky a odklizení trosek a min.

V osvobozené republice se vrátil do obnovené Československé armády, ke svému hradištskému 27. pěšímu pluku. Záhy ale začal měnit místa svého působení – a rodina jej následovala. Postupně ho převedli – ještě v Mikiho předškolním věku roku 1947; nejprve do Brna na leteckou základnu jako spojovacího důstojníka, později jako velitele spojovací letky, poté v září 1949 do Prahy na Ministerstvo národní obrany na velitelství letectva do různých referentských funkcí týkajících se sféry spojení. Odtud putoval ve čtyřiapadesátém do Ostravy jako učitel na vojenské katedře Vysoké školy báňské a nakonec znovu a definitivně v srpnu 1957 do Prahy – do stejného zařazení na Českém vysokém učením technickém. To už dosáhl hodnosti podplukovníka.

(Poznámka: Hudebník František Ringo Čech ve svých vzpomínkových textech zmiňuje Mikiho vyprávění o otci jako o příslušníkovi Hradní stráže, který se mu někdy v jeho šestnácti letech svěřil se svým nezvratným přesvědčením, že ministra zahraničí Jana Masaryka nechala zavraždit sovětská tajná služba. Jako by o tom věděl ze svého pracovního okolí něco víc... Jde nejspíš o mýtus, vojenské dokumenty bohužel o jeho působení na Hradě nic nedokládají.)

Postavení důstojníka Václava Volka v poúnorové armádě vyžadovalo přihlášku do KSČ, byl dvakrát kandidátem, ale nikdy členem. Ve

čtyřiapadesátém roce byl dokonce vyznamenán medailí prezidenta *Za zásluhy o obranu vlasti*.

Možná bude zajímavé citovat z jeho hodnocení ve vojenských spisech:

„Práci učitele na vojenské katedře se snažil dělat dobře, avšak má v ní poměrně malé úspěchy, protože má značný pocit méněcennosti, málo si důvěřuje a je málo iniciativní. (...) Je citlivý, méně rozhodný a samostatný, poněkud zádumčivý, a proto i méně sdílný. Málo se vzdělává, je snášenlivý a skromný. Kolektiv nevyhledává. Jako špatný návyk lze u něho pozorovat občasně požívání alkoholu. Starosti druhých ho málo zajímají. V jednání s lidmi sleduje příznivé posouzení své osoby a jedná proto málo rozhodně. Fyzicky je zdatný, avšak projevuje se u něho labilita nervové soustavy.“

Mikiho máma Ludmila Volková, rozená Furyová (nar. 1909), byla o pět let starší než její manžel, jemná dáma z úřednické rodiny, absolventka Odborné školy pro dívčí povolání, která uměla mimo jiné dobře hrát na klavír. Zamlada také hrávala házenou. Až do roku 1935, kdy zemřela její máma, byla prodavačkou u firmy Baťa. Pak se starala o domácnost svého otce, poté manžela.

Velel-li Mikiho relativně rázný a přísný otec v kasárnách a jinde v „zeleném“, doma každopádně rodině láskyplně vládla matka, zvláště svému milovanému jedináčkovi Michaelovi. Po celý život. A on byl na ni po celý život silně fixován.

Ke druhému z rodičů měl Miki Volek vztah, řekněme, vlažný.

„S otcem jsem si zpočátku vůbec nerozuměl,“ přiznal se na sklonku života novináři Tomáši Motlovi z *Reflexu*. *„Pamatuju se, jak vystřílel celý zásobník prakticky do jednoho místa, zatímco já se netrefil ani do špaluku. Byl to dobrý střelec, ale horší manžel. Snad jedinou neřestí, kterou jsem po něm nezdědil, byly karty. Když ho v osmapadesátém po prověrkách vyhodili z armády, měl nosit ve mlýně pytle s moukou. Jenomže se den předtím popral s cikány a monokl si zakryl černými brýlemi. Mysleli si, že je frajer. Nebyl zlej. Z jeho větve jsem alespoň podědil tuhej kořínek.“*

Otec nejistý

Ten tuhý kořínek by ale také mohl mít po někom jiném. Už navždy zůstane nezodpovězeno, zda Mikiho biologickým otcem nebyl ve skutečnosti spisovatel František Kožík. Někteří poukazují na jistou vnějškovou podobnost, podobná gesta, oba byli trochu špinaví blondáci a také bezesporu velmi inteligentní muži.

Především tu ale existoval Kožíkův silný citový vztah s Mikiho budoucí matkou. Pozdější slavný literát Kožík se zamiloval do slečny Ludmily Furyové z Uherského Hradiště už ve svém útlém věku. V televizním dokumentu *Nesmrtelný život a smrt Mikiho Volka, rokenrolového krále* spisovatel o tomto vztahu otevřeně promluvil. Psalo se září 1996, točilo se v Kožíkově malešické vile.

„Miki Volek byl zpěvák, kterého jsem znal zblízka především proto, že jsem byl mnoho let dobrým přítelem s jeho maminkou. V těch dvanácti letech jsem se do ní zamiloval, a to zamilování mně trvalo jistě víc než deset let. A měnilo se. Přiblížili jsme se. Ale kdykoli jsem se ocitl v Hradišti, vždycky mě vedly kroky k Furyům. Jeli jsme spolu třeba do Luhačovic, kde si vzpomínám, jak jsme stáli v trávě, drželi se za ruce a poslouchali hudbu ze Slovácké budy...“

Poté našel pár fotografií a četl z jejích dopisů datovaných rokem 1934, to bylo Kožíkovi pětadvacet, které svědčí o opravdu silném vztahu:

„Proč jsi mě tak dlouho neobjal, proč zapomínáš na svého kapitána? Pamatuješ na ono čtvrteční ráno, kdy nás rozloučil neúprosný vlak? Kdy jsme byli oba šťastni a já netušila, že mě líbáš naposled. Nechci ani v duchu počítat, kolik týdnů či měsíců to je. Je to však už hodně dávno a můj plavčík zapomíná, že by někdo tak strašně rád viděl jeho smutné oči, dotýkal se ho, aby opět uvěřil, že aspoň trochu pro něj žije. Dnes v noci se mi o Tobě zdálo, zatímco Ty jsi někde oslavoval úspěch své premiéry. Jak ráda bych byla s Tebou a s Tebou se těšila. Franto, miláčku, až budeš opět celý můj, vezmi pero, obálku, na které bude adresa do Hradiště, a v obálce dlouhé řtkání o tom, že plavčík miluje stále svého kapitána, a na konec sdělení, že přijede, aby ho přesvědčil o své věrnosti.“

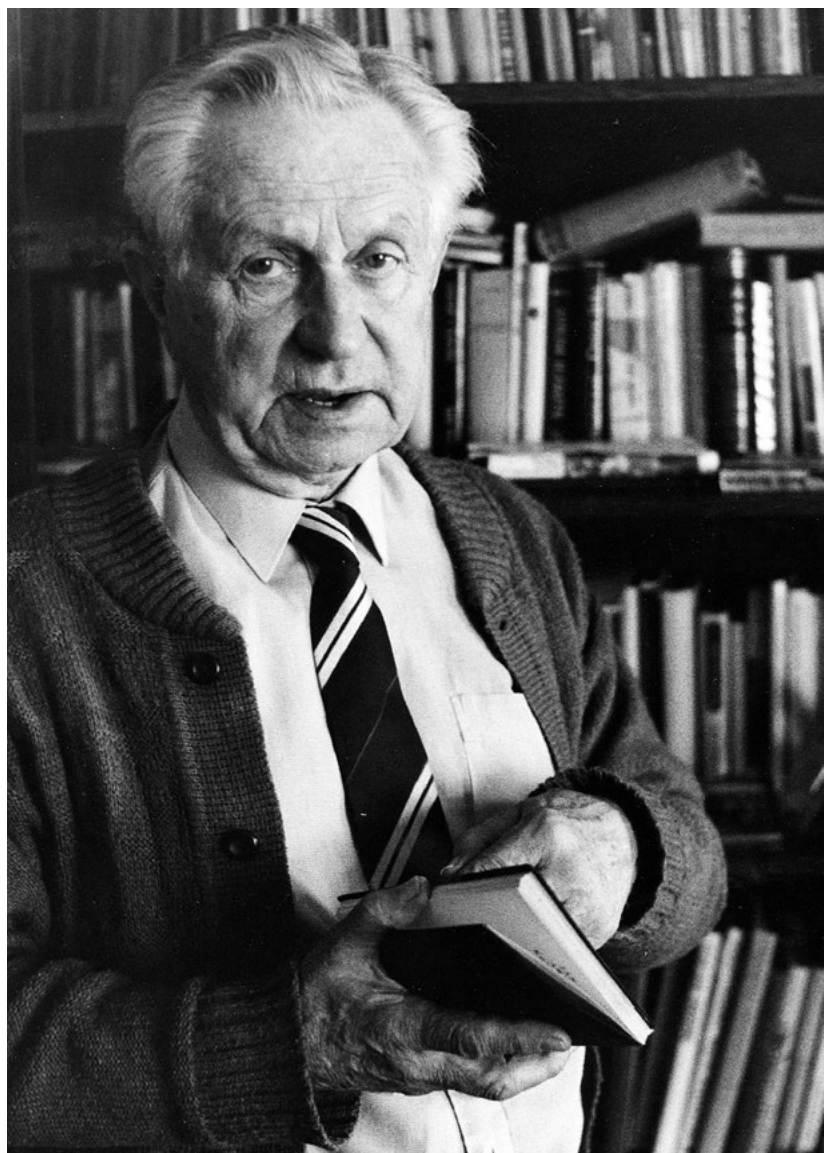
Chlapeček Míša s maminkou

Otec Václav Volek

Dům v Uherském Hradišti v Šafaříkově ulici, kde malý Miki vyrůstal

Rodinný přítel a možný Mikiho biologický otec spisovatel František Kožík

Slečna Ludmila Furryová, později Volková, velká láska mladého Františka Kožíka

Z dalšího listu citoval už jen krátce:

„Můj drahý nevěrný plavčíku, mám tak strašnou touhu s Tebou povídat a zeptat se Tě, proč to a proč ono. To moje nešťastné proč... Nedostávám na ně nikdy odpověď.“

František Kožík se s paní Volkovou opravdu celá léta přátelil, stýkal se s ní i později v Praze. Dokonce pro Mikiho někdy v sedmdesátých letech otextoval americkou rockandrollovou písničku J. C. Fogertyho *Můj malej toulavej pes*.

Na přímou otázku o svém případném otcovství, které Miki zmiňoval, reagoval mistr Kožík elegantně:

„Prosím vás...? No, tak já myslím, teda jen tak přeneseně, tím mým velmi blízkým vztahem k jeho mamince. Jistě se dověděl, že jsme se měli rádi a že v nás doznívá takové něžné přátelství. Dál bych nemohl jít... A nevadilo by mně to. Protože... měli jsme se tak rádi, že by se něco takového mohlo přihodit.“

Počátkem dubna roku 1997 František Kožík zemřel a své tajemství si vzal na věčnost. Jeho dcera Alena ale možnost Mikiho otcovství zpochybňuje.

Objevila se také spekulace o vzdáleném příbuzenství s dalším slavným uherskohradištským rodákem, dirigentem Zdeňkem Chalabalou. Ta je už bez další opory ve faktech.

Matka milující – milovaná

Středobodem Mikiho života byla matka. Opravdu se o něj celý svůj život starala, seč mohla. A on – možná stížen oidipovským komplexem – ji miloval snad až příliš vřelou synovskou láskou a nedal na ni nikdy dopustit.

Už v sedmi letech jí napsal vroucný veršovaný dopis.

*Drahá maminko,
malý jsem, však dobře vím,
že ve Tvém srdci moře lásky dříme,*

To vám byl čas

M. Volek / E. Krečmar

*Můžem jezdit na tříkolce
mluvit s rybičkou
pana Hadrbolce
trefit skobičkou
v horách týden
žádná potíž
nás tam uvolní
my jsme ještě totiž
děti předškolní*

*To vám byl čas
když já si hrál
i přisný hlas
mě rozesmál
svět neměl kaz
jen jsem se cpal
to vám byl čas
když já si hrál*

*A pak přišly povinnosti
hlavně úlohy
nerovnosti k zlosti
óh, já ubohý
pozor dej si na docházku
uč se jazykům
jenže měl jsem lásku
tu svou muziku*

*že bez lásky bys nemohla žít ani.
Kéž od zlého Tě vždycky osud chrání.
Kéž dopřáno Ti, maminko drahá, vždy síly,
kéž by se sny Tvé všechny vyplnily,
bys dočkala se za svou těžkou práci,
jak dítě vděk Ti lásku láskou splácí.*

Tvůj Míša

14. 5. 1950

S Mikiho mámou se hodně přátelila paní Marie Halámková, maminka Jiřiny Stloukalové, která dodnes žije v Uherském Hradišti. Před nedávnem se paní Jiřina svěřila se vzpomínkou *Deníku.cz*:

„Jako děti jsme se s Mikim často setkávali a téměř vždy jsme se přitom porvali. Paní Volková byla křehká a velmi pohledná paní. Vypadala trochu jako Marilyn Monroe. Pan Volek byl voják z povolání a byl to velice hodný člověk. Miki byl chytrý chlapec, nesmírně hezký a bystrý. Nepochybně byl hudebně hodně nadaný. Ovšem jako jedináček velmi, velmi rozmazlený. Rodinu Volkovu jsme s maminkou navštěvovali i v Praze, kam se po odchodu z Hradiště odstěhovali. Nezapomenu na návštěvu, kdy mi bylo asi devět let a jemu sedm. Tehdy mi chtěl odstříhnout mé copy, a tak jsme se i tehdy kvůli tomu porvali.“

(Paní Volková si s přítelkyní Marií korespondovala celý život. Několik jejích dopisů z posledních let, které se zachovaly, poskytlo cenné svědectví o Mikiho

nedlouhém manželství a především konci života jeho matky.)

V Mikiho dospělosti bylo až úsměvné, jak na pódiu drsná, divoká rockandrollová hvězda se v civilu vodí v podpaží se stárnoucí maminkou, malinkou, trochu korpulentní starosvětskou paní, vždycky pečlivě oblečenou, s kabelkou... Jak jí nosí nákupy, jak v její společnosti všechny slušně zdraví. Hlásil jí své pobyty u kamarádů... Se vším se jí svěřoval. Byla pro něj autoritou a skutečně ji miloval – na rozdíl od spíše neutrálního vztahu k přísnému a problémovému otci.

To, že v Mikim bylo přirozené souznění a úcta nejen k matce, ale zřejmě ke starším dámám obecně, dokládá svědectví jeho kamaráda a muzikantského soupevníka Ondřeje Suchého:

„Tak jako miloval svoji maminku, dokázal si, když byl u nás na návštěvě, sednout i s naší maminkou, která ho mimochodem od první chvíle zbožňovala, a povídat si s ní o samotě o všem možném třeba i půl hodiny. O čem, nevím, ale v tomhle byl překvapivý a úžasný.“

I když přišly horší časy, máma Mikiho nikdy nenechala ve štychu. Kapelník Olympiku Petr Janda mi vyprávěl, jak mu občas, spíše poměrně často, volávala:

„Pane Jando, nám nějak docházejí peníze, co myslíte, já tu mám takový perský

*To vám byl čas
když já si hrál
i přísný hlas
mě rozesmál
já hrál si zas
byl plný sál
to vám byl čas
když já si hrál*

*To vám byl čas
když já si hrál
i přísný hlas
mě rozesmál
to vám byl čas
když já si hrál
to vám byl čas
čas a bude dál*

*To vám byl čas, čas
a hrajem dál*

koberec, šperky, něco zlatého, obrazy, nechcete koupit? Nebo kde bych to mohla prodat? Posílal jsem ji vždycky do starožitnictví na Vinohradskou ulici.“

Něco tam snad pokaždé udala a zase měli na chvíli peníze.

Objevily se také spekulace o tom, že to byla právě matka, která Mikiho už v mládí přivedla k používání různých prášků pro povzbuzení nebo zklidnění jakožto podpůrných prostředků pro maximální výkon. Je pravda, že jí na úspěchu jediného syna velmi záleželo a zřejmě netušila zrádnost svých rad. (I v dopisech přítelkyni do Hradiště často radí, jaký prášek užívat na ten který neduh.)

Chodila i na jeho koncerty. Také pečlivě sbírala všechny fotky a výstřižky o Mikim a lepila je do alba.

„Většinou hanlivé články o tom, jak se prezentuju na pódiu. Nikdy tam nebylo napsáno, jestli zpívám falešně nebo jak zpívám,“ trpce k tomu podotýkal Miki.

Trochu jsem předběhl čas, ale pro úplnou charakteristiku Mikiho mámy a jejich vztahu to bylo nutné.

V patnácti nastálo do Prahy

Rok 1958 přinesl Mikiho rodině dvě události zásadního významu. Už jsem zmínil, že v srpnu předchozího roku byl podplukovník Volek definitivně převelen do Prahy. Rodina jej brzy následovala. Začali bydlet na Pankráci, kousek nad Jezerkou v ulici Družstevní ochoz 54. Otec musel ale do roka po prověrkách z armády odejít. Důvod – nadměrné pití. Oficiální zdůvodnění ovšem znělo: *Přeložení do zálohy ke dni 30. 9. 1958 v rámci reorganizace s částečným výsluhovým důchodem.*

Proti rozhodnutí podal odvolání, bylo však zamítnuto.

Nejprve krátce pracoval jako dělník v Pražských pekárnách. Poté od ledna 1959 našel uplatnění ve Filmovém studiu Barrandov jako osvětlovač a elektrikář. A také, možná jako někdejší důstojník, ve zdejších lidových milicích včetně jakési funkce...

Jenže – po vyhazovu z armády Volek senior v pití ještě přidal... V roce 1964 mu dokonce vzali i výsluhový důchod.

V květnu 1968 požádal o rehabilitaci svého údajně neoprávněného předčasného propuštění z armády. Vyřizování se táhlo, až je ukončila vyšší moc. Podplukovník v záloze Václav Volek dne 9. června 1969 při návratu z hospody opilý zahynul pod koly tramvaje. Manželce byl přiznán vdovský důchod 898 Kč.

Miki ovšem rád šířil jinou verzi: otce prý přešel velorex řízený invalidou... Tvrdila to i paní Volková.

Kluk uhranutý rock and rollem

Mikiho prvotní okouzlení hudbou zvanou rock and roll začalo nečekaně – když si v oficiálním humoristickém časopise *Dikobraz* přečetl článek o Elvisu Presleym, jehož smyslem bylo s bolševickou bodrostí pranýřovat a odsoudit vnějškové projevy této úpadkové západácké hudby. Jenže u třináctiletého pubertálního chlapce se dostavila reakce zcela opačná – byl představou rock and rollu přímo fascinován. Pak ho uslyšel. To když mu teta z Lince, matčina sestra Irena, provdaná Wohlfartstädterová, poslala malé desky – singly, například píseň *Bongo rock* se zpěvačkou Olivíí Moorfieldovou –, tehdy byl lapen definitivně.

Máma pláče

(Hang up My Rock and Roll Shoes)

Ch. Willis / E. Krečmar

Když tehdy dávno

do mě vstoupil rock and roll

táta řekl, že měl vztek

tohle si nedovol

máma pláče

že seš jak bláznivej šus

na prknech věčně šílíš

nech to svůj rock and roll

blues

Ta muzika, ten beat

už nedali mi spát

pak říkali mí známí

už myslí, čím se stát

máma pláče

že seš jak bláznivej šus

na prknech věčně šílíš

nech to svůj rock and roll

blues

Já život s ním dál trávil

dál od něj ani necoul

dal bych i zlomky slávy

ktehou měl on rock and roll

Já zpíval rock and roll

na pár zábavách

a žádná únava

*rock and roll tu zůstává
máma pláče
že jsem jak bláznivej šus
na prknech věčně šlím
znám je svý rock and roll
blues*

*Já zpíval rock and roll
a nevládně snad
i když jsem nezbohat
rock and roll budu hrát dál
máma pláče
že jsem jak bláznivej šus
na prknech věčně šlím
znám jen svý rock and roll
blues*

„Líbil se mi, protože byl úplně jiný než tehdejší swing. Ale vůbec mě nenapadlo, že ho jednou budu zpívat. A že rock and roll se pro mě stane životním stylem,“ řekl Miki v jednom z rozhovorů.

Přesto právě tato píseň z nějakého německého filmu byl první rock and roll, který se naučil. Mělo to jen jednu vadu: Z one písničky Miki nabyl přesvědčení, že se rock and roll zpívá německy. Až kamarád z pražského sousedství Pavel Sedláček jej posléze z tohoto zásadního omylu vyvedl.

Mocným zdrojem dalších informací, ale hlavně té pravé, originální americké rockandrollové hudby byly – stejně jako o ostatních pionýrů této hudby u nás – západní rozhlasové stanice, především Radio Luxembourg.

Pomáhala trochu i máma: Milovanému, tehdy teprve asi třináctiletému synkovi podepisovala omluvenky do školy, když dopoledne vysílali z Vídně koncert Elvise Presleyho a on o něj nechtěl přijít.

Miki studující

Do základní školy začal Miki chodit ještě v Brně, to bylo v devětačtyřicátém. Ale už v prosinci téhož roku se s rodiči stěhoval (poprvé) do Prahy. Pro úplnost uvádím, že Miki byl jako drtivá většina spolužáků pionýrem a později i svazákem.

Středoškolské vzdělání Miki získal už po definitivním přesunu rodiny do Prahy na jedenáctiletce v Jeremenkově ulici na Praze 4. Cesta k maturitnímu vysvědčení byla ovšem občas trnitá. Hodně k té trnitosti přispělo jeho naprosté zaujetí rock and rollem. Například právě během školního roku 1958/59 se zhoršil v šesti předmětech, nejhůř dopadl se čtyřkami v matematice a deskriptivě. (Je zajímavé, že dvojku v nepovinné latině si udržel.) Tehdy koncem padesátých let totiž Miki začal chodit na koncerty prvních rockandrollových kapel. Mezi ně patřili samozřejmě také Sputníci. Na jednom z jejich vystoupení se seznámil s klavíristou a budoucím celoživotním velmi blízkým přítelem Miroslavem Berkou:

„Půjčil mi tehdy desku, na níž rock and rollly uváděl Allan Freed!“ vzpomínal nejednou Miki s vděkem. (Freed byl proslulý dýdžej, propagátor a údajně i „vynálezce“ pojmu rock and roll – pozn. aut.)

Když přijeli z Poděbrad Samuels Petra Kaplana, byl z nich Miki tak nadšen, že za kapelníkem osobně zašel a chválil a chválil. V duchu si říkal – mít tak jeho odpich!

Bylo jen otázkou času, kdy sám bude vtažen do muzikantského dění.

Mikiho hudební vzdělání započalo někdy v deseti letech klavírem, jak jinak, když na něj hrála jeho matka a přála si to. Zkoušel po čase i bicí nástroje – to po objevu rock and rollu. Dokonce je zamýšlel studovat i na konzervatoři.

Časem se chopil také kytary.

„Otec mi postavil zesilovač, ještě ho tu někde mám,“ uvedl Miki v Lindaurově a Konrádově knize *Bigbít*. *„Hrozně mě ovšem zklamalo, že jsem za tři dny neuměl hrát, myslel jsem si, buhví, jak je to lehký...“*

Přesto to dotáhl až na sólového kytaristu.

Náhoda tomu chtěla, že Mikiho spolužačkou na střední škole byla budoucí novinářka Eva Střížovská. Právě od ní jsem získal přímé svědectví už z Mikiho raných studentských let:

„Byli jsme stejně staří, chodili jsme do stejného ročníku, ale každý do jiné třídy. Často jsme spolu povídali, dá se říci, kamarádili. Byl vždycky trochu nápadně oblékaný, odlišoval se. Všichni ho znali a všichni ho tak brali – no, to je prostě Miki Volek! I kantoři byli v tomto smyslu laskaví – no jo, rockandrollový Miki Volek, ok! Už tehdy na škole dal dohromady studentskou skupinu, ve které hrál na klavír.“ Také někdy na bicí nástroje.

V těchto letech se tedy Miki poprvé postavil před lidi, přesněji před spolužáky ze školy na různých večírcích a podobných akcích. „Vrcholem“ studentského muzicírování bylo možná jeho první vystoupení v Lucerně – na maturitním plese jeho školy. Zde se stala „skandální“ příhoda, kterou po dvaceti šesti (!) letech její protagonistka Eva Střížovská uvedla svůj velký rozhovor s Mikim v měsíčníku *Gramorevue* (č. 12/1986):

„Studentská kapela si vypůjčila od tanečního orchestru nástroje a ‚rozbalila‘ na pódiu rock and roll. Zpěvačka ječela z plna hrdla a od piana jí přizvukoval temperamentní blondák. Když už nemohla vytáhnout výšku, ‚zapíchlá‘ mikrofon a ohlásila technickou závadu. Pianistovi vynadala, že to vzal moc vysoko. Bylo to jejich první a taky poslední společné vystoupení. Párkrát se sice ještě sešli po bytech na zkouškách, a zatímco zpěvačka místo

Drahá maminko,
malý jsem, však dobře vím, že
ve Tvém srdci moje lásky dítme, že
bez lásky bys nemohla žít ani.
Kéž od zlého Tě vždycky osud
chrání. Kéž dopřáno Ti maminko
drahá, vždy síly, kéž by se sny
Tvé všechny vyplnily, bys dočkala
se na svou těžkou práci, jak dítě
vděk Ti lásku láskou splácí.

Frj - Míša.

17. 5. 1957

Sladký maminčin blondáček Míša

Ve středoškolských letech

Miki se učil hrát na klavír už od útlých let

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA

Jedenáctiletá střední škola v Praze 15, Braník,
Jeremenkova ul. 1003

Třída desátá B Číslo v třídním výkazu 39 Školní rok 1958/1959

VYSVĚDČENÍ

Jméno a příjmení: Michael Volek

Data narození: den 21. měsíc úněn rok 1948

místo Minské Hradiště, okres Minské Hradiště

Národnost: česká Státní příslušnost: československá

	I. pololetí	II. pololetí
Chování	<u>velmi dobře</u>	<u>velmi dobře</u>
Prospěch v povinných předmětech		
Český jazyk a literatura	<u>chránilibný</u>	<u>dobry</u>
Ruský jazyk a literatura	<u>chránilibný</u>	<u>dobry</u>
<u>Německý</u> jazyk	<u>výborný</u>	<u>výborný</u>
Dějepis	<u>chránilibný</u>	<u>chránilibný</u>
Zeměpis	<u>výborný</u>	<u>výborný</u>
Psychologie		
Logika		
Matematika	<u>chránilibný</u>	<u>dostatečný</u>
Fyzika	<u>dobry</u>	<u>dobry</u>
Astronomie		
Chemie	<u>chránilibný</u>	<u>chránilibný</u>
Biologie	<u>chránilibný</u>	<u>výborný</u>
Tělesná výchova	<u>chránilibný</u>	<u>chránilibný</u>
Civilní obrana	<u>výborný</u>	<u>chránilibný</u>
Deskriptivní geometrie	<u>dobry</u>	<u>dostatečný</u>
Praktika ze strojírenství, elektro- techniky a zemědělství	<u>výborný</u>	<u>dobry</u>

Mikiho vysvědčení z předposledního ročníku jedenáctiletky

angažmá u Pavla Sedláčka nastoupila do role mladé manželky a matky, vrhl se blondák střemhlav do víru rock and rollu. Setkávají se spolu až dnes, u příležitosti rozhovoru pro Gramorevue...“

A na tom setkání po letech Miki hned ve dveřích rezolutně prohlásil, že „... ten flák na maturitním plese stejně zvoralas ty, já ho hrál v domluveným céčku!“

„No, udělali jsme tehdy rozruch, to jsme chtěli,“ dodává k tomu ještě dnes Eva Střížovská. „Zpívali jsme rock and roll, tančili rock and roll... Byla z toho ostuda, průšvih ve škole a přísný zákaz podobných společných aktivit.“

O nelehkém zrodu zmíněného rozhovoru pro *Gramorevue* bude řeč až v pravou chvíli. Vratím se nyní zpět do roku 1960. Maturitu student Miki Volek skládá 27. května –, a není to zrovna sláva. I když jeho průměr známek na posledním vysvědčení 2,15 byl znovu docela slušný, před komisí to nedopadá nijak oslnivě: český jazyk a literatura 4, ruský jazyk a literatura 3, zeměpis 3 a matematika 4.

Film, nebo konzervatoř

Po maturitě v roce se 1960 Miki Volek rozhodoval mezi pražskou filmovou akademií a konzervatoří, obor bicí nástroje. Zvolil druhou možnost. Zkoušel to společně s budoucím bubeníkem Skupiny divadla Apollo Jiřím Kysilkou, ale nebyl přijat ani jeden.

Tím pro Mikiho bicí nástroje definitivně skončily.

Úspěch na parketu

V pěvecké soutěži *Hledáme nové talenty* v pražské kavárně Alfa Miki Volek propadl, nervozita mu stáhla hrdlo a jeho výkon v písni *Bernardino* od Pata Bona v české verzi (z dílny kapely Sputnici) jako *Pes Bernardýn* porotu nepřesvědčil.

„Byla to hrůza,“ komentoval svůj výkon. „Měl jsem trému a hlavně jsem nevěděl, co je to řvát do mikrofonu.“

Zato ale ještě ve stejném dni tamtéž zabodoval v kategorii taneční. Předvedl módního „holandána“ a v konkurenci několika set párů se probojoval až do finále, kde obsadil druhé místo.

Stále ještě se psal rok 1960.

Od Crazy Boys k Olympiku

(1960–1966)

Podle Billa Haleyho

Zrod první Mikiho skutečné kapely se datuje do roku jeho plnoletosti. Skupinu Crazy Boys založil s Jiřím Bíbrem Šimákem. Tento nepřehlédnutelný náruživý posluchač Radia Luxembourg, majitel plnovousu, kupy rockandrollových singlů (Bill Haley a jiní) od zahraničních příbuzných a tehdy vzácného přístroje – magnetofonu, zavzpomínal na okamžik, náladu a atmosféru početí kapely v bukletu CD *Rock and roll ze Sonetu*, na kterém vyšlo vedle jiných prehistorických nahrávek také šest jejích snímků:

„Psal se rok 1960 a mejdan u dívky Míši probíhal úplně normálním způsobem. Bylo už po půlnoci. Zůstal jsem v pokoji sám – jen se svým magnetákem, který jsem tahal všude a vždy s sebou. Nalil jsem si sklenici vína, zapálil cigaretu, zhasl světlo a myšlenky se pomalu začínaly vzdalovat z tohoto bytu položeného vysoko nad dlažbou Václavského náměstí. Nic mě nerušilo, ani hudba linoucí se z magnetofonu. Ta hudba byla vlastně tou největší příčinou mého horečného přemýšlení. Rock and roll jsem sbíral a poslouchal už dosti dlouho. Od pasivního poslouchání jsem rychle přešel

i k aktivnímu provozování s akustickými kytarami na různých mejdanech. Čím dál tím víc jsem se však zaobíral snem dát dohromady celou kapelu, ale jak těžké bude tento sen uskutečnit, o tom jsem se dodatečně přesvědčil. Prázdniny byly skoro u konce a já nesehnal téměř nikoho – a od dvou měsíců volna jsem si tolik sliboval. Byl jsem plně pohroužen sám do sebe a až teď jsem zjistil, že v pokoji už nejsem sám. Nově příchozí se zeptal, jestli si může nalít víno, na což jsem klidně přikývl. Pak si zapálil cigaretu a jeden druhému jsme se představili. Jmenoval se Michael Volek. Byl také pozván na mejdan, ale dostavil se až teď, protože vymetl ještě několik jiných mejdanů, kde ho to ale nebavilo. Až potud bylo vše celkem normální, chtěl jsem se pomalu zvednout a vydat se na cestu k domovu. Jeho další slova mě přinutila na to zapomenout. Najednou prohodil:

„To je přece Long Tall Sally s Little Richardem.“

On se neptal, on to věděl! To byly vědomosti na tu dobu víc než úctyhodné. Díky magnetofonu byl společný jmenovatel velmi rychle nalezen. Pak jsme se bavili asi další dvě hodiny – samozřejmě o rock and rollu – a mě dávno přešlo pomyšlení na odchod a postel. Slovo dalo slovo, řekl jsem mu o svých plánech založit kapelu a on řekl, že zná několik lidí, kteří jsou schopní a mají chuť tuto hudbu hrát.

„Mám pianistu, bubeníka, basistu, já sám hraju sólovku – chybí nám ale zpěvák a rytmický kytarista,“ řekl.

„Ty mám zase já,“ řekl jsem.

„Dobrý, uděláme příští týden zkoušku, zavolej mi.“

Vyměnili jsme si telefonní čísla a najednou bylo jasné, že se náš sen vyplní. I páska byla u konce, sbalil jsem magneták a zaklapl víko. Podíval jsem se na hodinky, byly čtyři hodiny ráno a prázdniny končily.

„Jdu se trochu vyspat,“ řekl jsem.

Zkouška a další zkoušky byly a první vystoupení na sebe nenechalo dlouho čekat. Teprve před třetím jsem v šatně vymyslel jméno, každá skupina je přece musí mít, naléhali funkcionáři a my souhlasili.“

Jméno Crazy Boys si prý dali podle hitu Billa Haleya Crazy Man Crazy. Jiří Bíbr Šimák uvádí původní sestavu takto: Miki Volek – druhý

zpěvák a sólová kytara, Jiří Bíbr Šimák – první zpěvák, Jan Stenbauer, později Ladislav Štaidl – doprovodná kytara, Ondřej Suchý – kontrabas.

Posledně jmenovaný Ondřej Suchý do kapely přešel z hudební skupiny divadélka Meteor, kterou vedl a v níž hrál na basu. Seznámili se právě tam při nějakém vystoupení, kde Miki hostoval.

„*On mě pozval na schůzku k němu domů, kde jsme všichni zúčastnění založili Crazy Boys,*“ vzpomíná Ondřej Suchý. Jeho basa byla už tehdy „slavná“, předtím na ni hrával jeho bratr Jiří ve skupině Akord klub při svých dnes už legendárních začátcích v pražské vinárně Reduta. Původně ale Ondřej měl – podle Mikiho přání – basovat na klasické violoncello natřené na bílo, zavěšené na krku jako baskytara. Což on už na první zkoušce rezolutně odmítl.

S basou měl Ondřej Suchý jiný svízel:

„*Například jsem nikdy nehrál s Crazy Boys mimo Prahu, protože i tam jsem měl problém dojíždět s basou na některá místa tramvaj.*“

Na bicí hrál další kamarád Mikiho i Ondřeje Suchého Láďa Lébr, který se tehdy učil malířem pokojů. Hrál obvykle na jednoduché bicí vestoje a přitom „twistoval“, což mělo účinek na holky, byť sám nebyl žádný velký krasavec. Hráče na saxofon Bíbr už zapomněl. Ve skupině občas hostoval na basu například Pavel Chrastina nebo bubnoval Petr Spálený a někteří další.

Z těch „dalších“ byl asi nejpřekvapivější hráč na bicí, který jednou zaskočil na koncertu v Černošicích. Miki o tom rád vyprávěl:

„*Náš bubeník Lébr chtěl pořád tancovat a vždycky za sebe na tu skladbu někoho poslal. Obvyčjně nemožné dřeváky. Jednou začnu zpívat a najednou slyším zezadu od bubnů perfektní kulomet. Ohlédnu se a tam sedí dospělý chlap s brýlčkami. To byl nejlepší bigbeatový bubeník, jakého jsem poznal. Pak jsme z Lébra vytáhli, že to je Petr Špruňk, vedoucí sekce bicích v České filharmonii.*“

Brilantního rockandrollového pianistu Miloslava Berku přivedl Miki. S tímto životním kamarádem, kumpánem a mnohaletým mu-

Rána a gól

(Shake, Rattle and Roll)

Ch. Calhoun / M. Bukovič

*Rámusíš v kuchyni
a rušíš mě ve spaní
pak máme dohady
nad chabou snídaní
tak se jen hádej
nikdo ti nebrání*

**Raz, dva, tři, rána a gól
raz, dva, tři, rána a gól
raz, dva, tři, rána a gól
raz, dva, tři, rána a gól
proč se trefuješ do mě
já jsem tvůj protipól**

*Máš ty šaty
co mívaly svůj švih
když má tchýně
se natřásala v nich
nos, co chceš
ale připrav se na můj smích*

Raz, dva, tři, rána a gól...

*Já nechci hádky
chci tě jenom poznat líp
beru tě za slovo
a beru i těch tvých pár chyb
je to divné*

zikantským soupeřem se, jak víme, seznámil před časem na koncertě skupiny Sputnici.

Pozdější skladatel a mnohaletý kapelník Karla Gotta Ladislav Štaidl začínal s hraním jako většina tehdejších kluků už na škole. Jeho gymnazijním spolužákem byl Jan Obermajer, pozdější hráč slavné skupiny Komety. Když se pak seznámil s Mikim, byla jeho cesta s doprovodnou kytarou do Crazy Boys jasná.

Poté co na podzim jednašedesátého odešel Jiří Bíbr Šimák na vojnu, stal se Miki frontmanem kapely a jedinou zbožňovanou zpěvačkou hvězdou. Bíbr si s nimi ještě občas během opuštětku zazpíval, jak dokazuje jeho fotka v uniformě u mikrofonu.

Kolektivní vedení

Jak probíhal výběr repertoáru a zkoušení kapely Crazy Boys? Ondřej Suchý mi o tom řekl:

„Všichni jsme respektovali Mikiho, ale zkoušení bylo kolektivní. Miki se neprosazoval ani – pokud si vzpomínám – nijak výrazně do zkoušek nezasahoval. Že by někdo vybíral repertoár, si také nepamatuji, možná, že se na něm domlouvali ‚Bíbr‘ s Mikim.“

Razítka a průšvihy

V době vzniku desítek amatérských skupin jako Crazy Boys bylo v podmínkách existence dozorované socialistické kultury nemyslitelné veřejně vystupovat „jen tak“. Naštěstí bylo často možné se uchýlit pod zřizovatelská křídla závodních klubů ROH nebo svazáckých organizací. Crazy Boys získali kýžený azyl zásluhou dvou nadšenců zaměstnaných ve vysočanském Centropenu, Bohumila Durdise a Bohumila Krýda, kteří u svého osvíceného ředitele dokázali získat příslušná razítka, a díky tomu se mohla dojednávat vystoupení.

„Hřešilo se na to, že funkcionáři, kteří koncerty povolovali, neměli o rock and rollu ani o Mikim poněť,“ říká Bohumil Durdis. „Čím víc však jeho popularita stoupala, tím víc vzrůstal odpor a strach úředníků a o to těžší bylo sehnat místo.“

Osvícený ředitel Centropenu míval ze svých chráněnců někdy těžkou hlavu – a nebylo to vždy jejich vinou. Jednu takovou příhodu popisuje Bohumil Krýda:

„Jednou kluci hráli na Vinohradech, v Hajnovce, kde bylo nepředstavitelné vedro. Aby to publikum vůbec vydrželo, svléklo se do půl těla, což uviděl domovník, který nás přišel seřvat za hlučnost. Na plakátech si přečetl slůvko twist, nějak se mu to v hlavě pomotalo, spletl si to se striptýzem a už žaloval na národním výboru, jaké se tam páchají orgie.“

že ještě pořád jsi můj typ...

Děláš, jako bys

se mnou nežila

a zbytečně hádky

vážíš na kila

cílů je víc

jen kdyby ses trefila

Raz, dva, tři, rána a gól...

S hrůzou jsme vždycky čekali na ranní noviny. Nejpečlivějším čtenářem byl náš ředitel. Každé takové ráno stál ve dveřích, za zády držel tři čtyři výtisky a nešťastně hovořil: „Zase jste udělali průser...!“

Bohumil Krýda byl přítomen i průšvihů v oblíbeném sálu vysočanského Gongu:

„Tamní ředitel Mikiho varoval, aby se příliš nehýbal, což Miki slíbil. Stál jsem přímo za uklidněným ředitelem, který vedle stojícímu policajtovi uspokojeně šeptal: ‚Vidíte, jak ti kluci slušně hrají?‘ Sotva to dořekl, roztrásl Miki kolena a šel k zemi. Ředitel vlítnul na pódium a začal ho zvedat. Najednou si zakryl dlaní tvář. Dostal to mincí do oka. Modlili jsme se, aby se mu nic nestalo.“

Nejkontroverznější z rockerů

Tmavé brýle si Miki bral na vystoupení nikoli proto, aby se podobal Rayi Charlesovi, ale styděl se za své trochu vyboulené, vodnaté oči... Sám se o tom na sklonku života svědčil Tomáši Motlovi z *Reflexu*:

„Černé brýle nosil v západních filmech každý, líbilo se mi to. Mám oči blízko sebe, bez brýlí by byl můj ksicht příliš fádní. Navíc mě chránily před světlem a před lidmi. Díky nim jsem vnímal pouze jednolitou masu nadšeného publika. Mně by stačilo vidět jeden naštvanej obličej a přestal bych zpívat.“

Nic takového se, pokud je známo, nikdy nestalo.

Brýle s tmavými skly nosil neustále až do smrti. Těsně před ní v posledním rozhovoru s Renatou Kalenskou pro *Mladý svět* dokonce prohlásil:

„Možná se to může zdát jako snobárna. Já si ale bez brýlí a bez prstenů připadám jako bez slipů.“

V každém případě právě brýle a další doplňky výrazně dotvářely jeho drsnou rockovou image. Trému ale míval obrovskou, nikdy se jí nezbavil a pokaždé ji zaháněl alkoholem, prášky nebo obojím. Zjistil, že právě kombinace například dvou tří fenmetrazinů zapitých levným vermutem nebo panákem vodky ho nejen zbaví trémy, ale také vybudí

k maximálnímu výkonu na jevišti, k odvazu, který fascinoval posluchače. Vydrželo to během koncertu, poté padal do útlumu.

Koncerty Crazy Boys byly na svou dobu vskutku divoké. Dějištěm býval především sál Merkur v Pařížské, jakási základna kapely, kde vystupovali v rámci akce *Hrádek mládeže* každou druhou neděli dopoledne. Často vedle dixielandových kapel. Honorář podle svědectví Ondřeje Suchého činil asi 20 Kčs plus párek a snad i pivo nebo kofola.

Dalšími štacemi byl Národní dům na Žižkově, Slovanský dům, černošický hotel Kazín, pražský Žofín, sál Na Jezerce, Srdíčko v hotelu Hybernia, vinohradská Hajnovka... a jiné. Pověst kapely se rychle šířila Prahou, davy se na ni hrnuly a často to odnesly dveře sálů a poté někdy i vnitřní zařízení.

Miki byl vybavený řetězy na krku se zavěšenou velkou medailí, silnými prsteny, všechno falešné zlato nebo náhražka jiného cenného kovu. Křiklavá košile, černé přiléhavé kalhoty a špičaté, ručně šité boty „od Moučky“... Ale hlavně ta jeho nesmírná energie, nasazení, totální zaujetí ve zpěvu, postupně narůstající, ve špičkách přecházející z lehce zastřeného chraplaku do halekavého jáсотu ve výškách. Rytmičtý dupot, zpěv na kolenou i vleže...

A byla to bouře nejen hudební. Nebylo vzácností, že si kapela přinesla lahev whisky nebo vodky přímo na pódium...

Občas se o „show“ pokusil i někdo další z kapely. Zkusil to jednou i Ondřej Suchý. V TV seriálu *Bighít* se přiznal k neslavnému konci svého kousku:

„Rozhodl jsem se, že předvedu to, co jsem viděl na fotografii, že dělá basista od Billa Haleyho. Že půjdu do mostu s tou basou, až na zem, hlavou na podlahu, na basu budu hrát a pak se zase našponuju a bude končit píseň. Bylo to velmi efektní, lidé se pozastavovali, někteří přestali tančit, já byl velice pyšnej. Lébr odpinknul konec série, byla pauza. Lidé tam zůstali stát, protože já jsem se nezvedal... Zjistil jsem, že když máte nohy pod sebou a ležíte v této efektní poloze na sobě s basou, která něco váží, tak vyskočit ani pro šestnáctiletého nebylo nic jednoduchého. Ostatní šli ladit kytary

a zapomněli na mě... A já se tam válel s tou basou... S tím, že jsem se musel zvedat potupně po čtyřech... A už jsem to v životě neudělal.“

Repertoár převzatý, vybavení šílené

Svůj repertoár Crazy Boys bez výjimky přebírali, a to takřka výhradně z pokladnice amerických, dnes už klasických rock and rollů. A zásadně volili jen podle vlastního gusta a citu. Ale Miki to zpíval vždy tak trochu po svém. Nejčastěji uváděli písničky Little Richarda, jeho drsný, křičečný vokál byl Mikimu nejbližší. I další jména tehdejších vzorů a zdrojů repertoáru patří dnes už k opravdovým legendám: Conway Twitti, Gene Vincent, Sam Cooke, Fats Domino, Jerry Lee Lewis, Chuck Berry, Ray Charles, ale i bluesman Muddy Waters... Prý tehdy Miki míval ještě občas potíže s intonací i rytmem, ale časem se výrazně zlepšil.

K technické výbavě Crazy Boys patřil velký kufr, na kterém se skvěl bílý nápis ŠÍLENÝ FRIDRICH. Uvnitř se skrýval v klubku drátů elektronkový zesilovač, který vyrobil jeden z fandů skupiny. Jeho šílenost se projevovala tím, že často během koncertu začal kouřit nebo rovnou vyhořel... Jako další zesilovač s reprobednou sloužilo vypůjčené příslušenství promítačky otce Miroslava Berky, nadšeného filmového amatéra. Zpívalo se na staré mikrofony značky Tesla, kterým se pro jejich trojúhelníkový tvar říkalo „sejry“. Kytarista Jan Steinbauer zase měl mikrofon zabudovaný ve španělské kytarě. Hostující Pavel Chrastina se pokoušel vytvořit basovou kytaru tak, že kleštěmi vyštípal čtyři struny z klavíru a natáhl je na kytaru. Kupodivu mu to nehrálo...

Jednou FRIDRICHOVA rozmarnost kluky zvláště mrzela. Vyprávěl mi o tom Ondřej Suchý:

„V sále Kotva hrál v neděli odpoledne na čajích nějaký velký taneční orchestr a páni muzikanti nám s velkým pohrdáním ve tvářích blahosklonně dovolili, ať si o jejich velké pauze, kdy si odešli z pódia zakouřit a napít, tedy zahrajeme pár kousků. My začali hrát a najednou kouř – ŠÍLENÝ FRIDRICH začal opět hořet a už ‚nenastartoval‘, bylo po vystoupení. Odcházel

Z počátků Crazy Boys – zleva Jiří Steinbauer, Miki Volek a Ondřej Suchý

Crazy Boys o něco později – zleva Miroslav Berka, Ladislav Štáidl, Miki Volek, Ondřej Suchý, Jan Steinbauer a Láďa Lébr

První frontman Crazy Boys Jiří Bíbr Šimák a Miki Volek se sólovou kytarou

Crazy Boys hrají na večírku v pražském Filmovém klubu – u kytar Miki Volek a hostující Pavel Chrastina

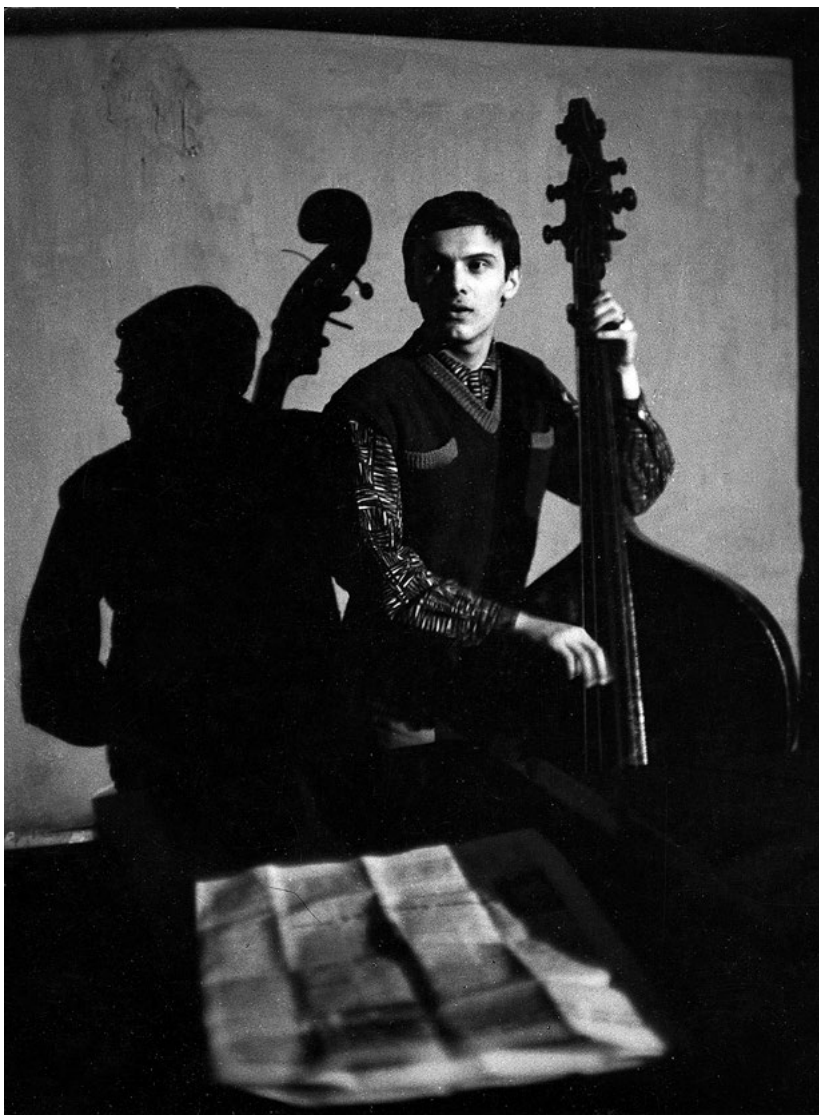

Občas se hrálo v bizarních kulisách jako například v Klubu novinářů v Pařížské ulici

Miki s Crazy Boys někdy v roce 1961

Basista Crazy Boys Ondřej Suchý na zkoušce kapely v Semaforu v roce 1962 na pořad Ber dej v Lucerně

jsme tehdy jako spráskaní. Jistě si dovedete představit, jakou radost měli z našeho debaklu ‚konkurenti‘ z big bandu.“

Atmosféra koncertů Crazy Boys bývala na tehdejší poměry vskutku sugestivní a strhující.

„Na tý Jezerce bylo narváno, takže jsme se snažili přirozeně epigon-sky kopírovat to, jak se to dělá venku,“ přiznal v TV seriálu *Bigbít* Ladislav Štaidl. *„Nejen hudební styl, ale i chování, pohyby na jevišti a tak dále. Kouzlo toho bylo, že tam nebyl motiv peníze, ale úspěch. A za největší úspěch jsme vždycky považovali, kolik přijelo antonů to vybrat. To byl největší úspěch. (...) Nějaký velký sny, že z nás budou bigbeatoví muzikanti, nikdo neměl. To bylo prostě nádherný hobby, které nás samozřejmě bavilo víc než škola. Někteří z nás jsme měli štěstí, že se to podařilo profesionálně.“*

Mezi posluchači bylo možné potkat budoucí osobnosti, jako jsou bratři Saudkové, Miroslav Ondříček, Olga Schöberová nebo Miloš Forman. Posledně jmenovaný dokonce jednou – při nikoli výjimečném ukončení koncertu Veřejnou bezpečností – popadl Mikiho kytaru, odpojil ji ze zesilovače a společně prchli ven schovat se do jeho auta.

Také se na Crazy Boys chodil dívat, poslouchat a odvažovat se budoucí kolega, rockový zpěvák Petr Novák.

O tom, jak byla popularita Mikiho a Crazy Boys v té době obrovská, svědčí příhoda, kterou si vybavil při natáčení videodokumentu *Miki Volek – nekorunovaný král rock ‘n’ rollu* Ondřej Suchý:

„My jsme jednou v Lucerně vystupovali jen ve čtyřech – Lébr, Berka, Miki Volek a já na basu jako Crazy Boys se třemi písničkami a znělkou, což byla ztwistovaná Mozartova Malá noční hudba! Ten pořad se jmenoval Ber dej, takové pásmo. A my jsme tu Lucernu zbourali – protože se naši fanouškové dozvěděli, že tam budou Crazy Boys... Ale my měli jen tři písničky! Musím dodat, že bratr se mnou tenkrát nemluvil... V tom okamžiku, když jsme po třech písničkách odešli, tak ani on se svým Škrholou, což byl tehdy velký hit, nemohl to publikum uklidnit.“

Ondřej Suchý tvrdí, že právě tato příhoda, pro zpěváky Semaforu nikoli příjemná, zapříčinila, že se později na scéně tohoto divadla obje-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.